

DESIRE®

A romantic couple embracing in a snowy mountain setting. The woman has long, wavy red hair and is wearing a blue and white lace dress with a blue sash. The man has dark curly hair and is wearing a light blue button-down shirt. They are standing in front of a large window that looks out onto a snowy mountain landscape. A bottle of wine is visible on a table to the right.

Maureen Childová
Jedno malé
tajemství

 HARLEQUIN®
TM

MAUREEN CHILDOVÁ

JEDNO MALÉ
TAJEMSTVÍ

PŘEKLAD

LAĎKA KRÁTKÁ

Milá čtenářko,

mé březnové tituly spojuje jedno téma: hrdinové jsou od počátku přesvědčeni, že dostali příležitost ke krátkodobému flirtu, k dočasnému milostnému dobrodružství, které v dohledné době vyšumí a skončí. Ovšem osud je hráč, který má mnohá esa v rukávu, a tudíž dokáže pořádně překvapit. Tak třeba hrdina příběhu Jedno malé tajemství zjistí, že se mu z takového letního flirtu narodil syn... V povídce Dvojité pokušení hrdina zaboduje ještě více, protože jeho krásná milenka dokonce čeká dvojčata! No a kdo by se divil půvabné a chytré galeristce, že nevěří v budoucnost vztahu s hollywoodskou celebritou? Ale navzdory hrdinčině skepsi nakonec romance Stalo se v Miami vypráví o naplnění snu dvou mladých lidí...

S láskou

Váš Harlequin

Maureen Childová

**JEDNO MALÉ
TAJEMSTVÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Little Secret

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Laďka Krátká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2021 by Maureen Child
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9019-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9020-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9021-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Když se Justin Carey rozhlédl po přednáškové místnosti, napadlo ho, že přesně kvůli tomu se snaží vyhýbat podobným rodinným setkáním.

Uplynulo více jak půl hodiny od začátku porady, která se konala v jejich rodinném podniku s názvem Carey Corporation, a její konec byl zatím v nedohlednu.

Téma schůzky se jako vždy týkalo správy rodinného majetku včetně rozdělení dědictví. Téma bylo tak široké, že rodinná porada se konala nejméně jednou měsíčně, a právě tomu se Justin snažil vyhýbat. Ne snad že by neměl rád rodinná setkání, nicméně představa, že by se měl stát v budoucnu dalším článkem rodinného podniku, ho příliš nevzrušovala.

Obrovské multifunkční centrum, ve kterém se nacházely koncertní a divadelní sály, umělecké galerie, restaurace, obchodní centrum FireWoods, kanceláře včetně několika realitních kanceláří, to vše neslo jméno jejich rodiny, Carey Centrum, a bohužel nic z toho nevbudilo Justinův zájem.

Přál si jít svou vlastní cestou. Rád by rodinný majetek rozšířil a budoval, ovšem vlastními nápady a silami. Jenže to podle všeho nepřípadalo v úvahu. Obával se, že by se stal černou ovčí rodiny, kdyby poslušně a bez námitek nenasedl na mateřskou loď a nechopil se jednoho ze stávajících kormidel.

Přesto jako by poslední měsíc přece jen svitla naděje.

Sestry Amanda a Serena byly obě tak ponořeny do příprav na svatbu, že nemluvíly téměř o ničem jiném. A Bennett, nejstarší ze sourozenců, se zdál jaksi... v pohodě, což bylo téměř neuvěřitelné.

Bennet ze všech sourozenců nejvíce oplýval energií a zápallem pro podnikání, obrovskou motivací a překypujícím množstvím plánů a nekonečným seznamem úkolů, které hnaly jeho život dopředu obrovským tempem. Dnes však kupodivu seděl na schůzi tiše a na tváři mu pohrával nepatrný úsměv spokojeného člověka. Seděl v čele stolu v koženém křesle pohodlně opřený zády o opěradlo a pozoroval jednání s dobromyslným nadhledem, jako by byl spíš starý rodinný přítel, který přijel rodinu potěšit návštěvou. Zdálo se až neskutečné, co s ním udělala láska k Hannah Yatesové.

Bohužel, vztah rodičů zůstal nezměněný. Válka seniorů, jak si pro sebe se sourozenci jejich odcizení nazvali, pokračovala. Martin Carey, otec rodiny, sliboval své ženě Candace, že až odejde do důchodu, budou se konečně věnovat jeden druhému a postupně dělat všechno, o čem léta snili. Přestože čas k předání firmy dávno nastal, Martin se stále držel kormidla. To Candace rozčílilo do té míry, že se odstěhovala z domu a našla si zázemí u Bennetta.

Justin se musel při vzpomínce na to, jak se Bennett marně snažil dostat matku z domu, usmívat. Avšak když se posléze k němu nastěhovala Hannah, zdálo se, že mu matčina přítomnost už tolik nevadila.

Justina napadlo, že by měl rodinné schůze navštěvovat častěji. Vlastně to bylo docela zábavné.

Seděl a mlčky pozoroval, jak se Martin marně dohadoval s Candace, aby se vrátila domů, přičemž Bennett zvedl odevzdaně ruce na znamení, že se do jejich sporu nemíní plést.

Když Candace poklepala významně prsty na stůl se slovy, že se jí u Bennetta žije dobře a že s Hannah

postupně přeměňují Bennettův brloh na půvabné sídlo, a na potvrzení svých slov rezolutně pokývala hlavou, až jí pramen kaštanových vlasů zakryl na okamžik tvář, Bennett se přece jen ozval.

Jakmile však jeho sestry zvedly překvapeně hlavu od časopisu se svatebními šaty a přesunuly udivený pohled jeho směrem, opět se raději zavrtil do křesla a ztichl.

„Je mi úplně jedno, co provádíte s Bennettovým domem,“ zavrčel Martin, „ale jisté je, že bys měla být doma.“

„To by tě ovšem mělo zajímat. Teď je to tam totiž kouzelné.“

„Chybíš mi, Candace,“ podotkl Martin dotčeně. „Je načase, aby ses vrátila domů a abychom si konečně promluvili.“

„To jsme dělali celý život a víš dobře, že naše hovory nikam nevedly. Vždycky nakonec bylo po tvém.“

Justin věděl, že když si matka vezme něco do hlavy, je těžké ji přesvědčit. Na okamžik mu přišlo otce líto.

„Chováš se jako malá holka,“ pokračoval Martin.

„Správný chlap neruší slib.“

„Já jsem ho také nezrušil,“ bránil se dotčeně.

„Jsme teď snad na výletní lodi?“ rozhlédla se Candace významně kolem sebe.

Martin zatnul zuby. Matka opět slaví malé vítězství, pomyslel si Justin. Ostatně jako vždy. S tím měli celá rodina svou zkušenost. Pokaždé dokázala obratně převést vše ke svému vítězství a ve svůj prospěch.

Tohle Justin pocítil mnohokrát na svou vlastní kůži. Nyní se ostatně také necítil jako vítěz, spíše jako černá ovce rodiny. Nezapadal sem, nikdy neudělal přesně to, co se od něj žádalo a pokud přece jen se o to pokusil, chyběla mu motivace, což bylo vidět.

Bohužel jeho postoj nikdo z rodiny nechápal.

Pro Justina však představa, že stráví celý život

v kanceláři, přestože vykládané zlatem, byla horší než vězení. Svou rodinu miloval, mrzelo ho však, že každý z nich měl svou vlastní představu, jak by si měl zařídit svůj život, a jeden po druhém se mu ji snažili vnutit. Nabízela se pouze jediná možnost, jak se z jejich vlivu vymanit, a to postavit se na vlastní nohy.

To znamenalo vymyslet vlastní způsob podnikání, kterým by zároveň rozšířil rodinnou firmu.

A zdálo se, že na to konečně přišel. Nyní jen stačilo svůj plán předložit. Ukázat, že není Benjamínek, že má vlastní názory, které jsou navíc dobré.

„Pojďme raději probrat sérii letních koncertů,“ vstoupil do sporu rodičů Bennett a zdálo se, že se schůzka snad konečně vrátí k původnímu tématu.

Slunce mezitím vystoupilo na obloze a zaplavilo místnost zlatými paprsky. Naštěstí obložení budovy umožňovalo proniknout pouze paprskům, ne však teplu. Justin se bezděčně rozhlédl kolem. Stěny byly pokryty rodinnými fotografiemi stejně jako fotografiemi z obchodního centra. Justina napadlo, že snad jednou mezi nimi najde také obrázek svého podnikání, a zaplavil ho příjemný pocit.

„Všechno běží jak po drátku,“ ozvala se Amanda, aniž by zvedla hlavu od časopisu.

„Díky za pozornou účast,“ zavrčel Bennett.

Amanda na něj upřela pronikavý pohled. „Není to poprvé, co organizuju letní koncerty, Bennette,“ podotkla důrazně. „Večer co večer je vyprodáno. Jednotlivé kapely a soubory se rádi vracejí a nové přijímají pozvání s nadšením. Navíc plány na propojení centra s novou restaurací jsou dokončené, a musím uznat, že jsou přímo fantastické.“

„Kdy se projekt začne realizovat?“

„Jak víš, Hannah začala s předběžnými přípravami.“

Bennett přikývl.

„A protože má teď spoustu práce se sháněním

smluv a dodavatelů se stavbou Allisina obchodního centra a sousední Jackovy restaurace, měli bychom nejpozději příští měsíc přijmout nového zaměstnance, který by převzal práci na přípravách za Hannah.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Bennett.

„A jak víš, tak já i Serena máme také spoustu práce s přípravou svatby,“ obrátila Amanda pohled významně na sestru.

„Jistě,“ přikývl a upřel pohled pro změnu na Serenu. „Co se týká vítězů soutěží Summer Stars, zajistili jste jejich účast v programu?“

„Jistě, Bennette. Proč se takhle ptáš? Chceš naznačit, že pro tuhle práci nejsem dostatečně kompetentní?“

„Prosím? Jistě že ne,“ rozhlédl se Bennett rozpačitě kolem sebe. Justinovi na okamžik připadalo, že by nejraději ze schůze utekl. „Jen jsem se snažil být –“

„Snažil ses nás kontrolovat?“ skočila mu Serena do řeči a zvolna se přitom postavila. „Jakým právem se domníváš, že jsi ten nejchytřejší z nás a my ostatní jsme jen neschopné loutky, které musíš vodit za ručičku?“

„To jsem nikdy neřekl –“

„Ale chováš se tak,“ podotkla Serena důrazně a do očí jí vyhrkly slzy. Justinovi se sevřelo srdce při pohledu na milovanou sestru.

„Nikoho nekontroluju,“ bránil se Bennett. „Ovšem jestli chcete, můžu s tím začít.“

„Co se děje?“ vložil se do debaty Martin a nechápavě hleděl z jednoho na druhého. „Vždycky jste drželi pohromadě, ať se dělo cokoli.“

„Taky tomu nerozumím,“ upřela Candace starostlivý pohled na dceru.

„Bennette...“ Justin přejel pohledem nejdříve sestry, a pak se zadíval bratrovi zpříma do očí. „Navrhuju, abychom se nejdříve na chvíli všichni uklidnili a pak...“

„Ty se do toho nepleť,“ přerušila ho Serena rázně, když si nejdříve utřela slzy z očí. „Buď tu nejsi, a pokud ano, tak jsi stejně duchem nepřítomný. Teď by ses navíc chtěl zastávat Bennetta.“

„Nikoho se nezastávám,“ protestoval Justin. Neopřestával přitom upírat pohled na Bennetta, jako by u něj opravdu hledal oporu. Jenže Bennett se tvářil stejně zmateně jako ostatní.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Bennett nervózně.

„O Jackovi,“ odpověděla stručně. „Samozřejmě o Jackovi. Chce svatbu už tohle léto, a protože léto je v plném proudu, na přípravy zkrátka nezbývá čas. Chtěla jsem, abychom svatbu odložili na Vánoce.“

„Jasně, protože kolem Vánoc nemáš nic na práci,“ zamumlal Justin spíš pro sebe.

„Teď se ještě navíc zastáváš Jacka,“ odsekla Serena.

„Drahoušku,“ vložila se do debaty Candace, „vždyť se zase tolik neděje. Určitě něco vymyslíme.“

„Dneska zkrátka nemám náladu,“ odbyla ji Serena a zamířila ke dveřím. Po chvíli za ní zaklaply dveře.

„Vidíš, cos udělal?“ vyčetla Amanda Bennettovi, když konečně odlepila oči od dveří. „Proč jsi tak necitlivý. Poznala tě už Hannah i z téhle stránky?“

Bennett se nechápavě podíval na Justina. „Rozumíš tomu? Co se tu, ksakru, stalo? Jaká je souvislost mezi mou otázkou ohledně letních koncertů a tím, jestli jsem nebo nejsem citlivý?“

„Nemám potuchy,“ pokrčil Justin rameny. „Mami, ty tomu rozumíš?“

Candace se pomalu odlepila ze židle a pohlédla z jednoho na druhého, naposledy upřela pohled i na manžela. „Stalo se zkrátka to, na co si my, ženy, neustále stěžujeme. Vy muži jednoduše neumíte naslouchat. Jacka a pravděpodobně Henryho nevyjímaje. Zřejmě za to ani nemůžete. Patrně to máte v genech.“

„Moment,“ ohradil se Martin. „Proč do toho taháš mě? Já jsem celou dobu mlčel.“

„Protože jsi muž a jako takový také zřejmě nemáš uši,“ vysvětlila Candace na odchodu. Amanda ji následovala. Vzápětí zasedací místnost opustil i Martin.

Justin chvíli zíral udiveně na Bennetta. „Chápeš, co jsme provedli?“

„Narodili jsme se jako chlapi. Jsem rád, že jsi tu dnes byl.“

„Jo, taky mě moc těší, že jsem si dnes udělal čas,“ podotkl Justin jízlivě.

„Kdybys na naši rodinnou sešlost zavítal častěji, možná bychom společně dokázali vycházet s ostatními lépe.“

„Díky, ale nemám zájem,“ zašklebil se Justin. „Ty jsi výkonný ředitel naší korporace, tak se snaž.“

„Nic takového jsem ve smlouvě neviděl,“ brblal Bennett.

„Takže tě táta nakonec přinutil podepsat smlouvu?“

„Na tom nesejde,“ mávl bratr rukou a rozvalil se pohodlně na židli. „Proč jsi dnes vlastně mezi nás zavítal? Díkybohu tohle byla jedna z nejkratších rodinných sešlostí v historii.“

„Netušil jsem, že tyhle schůze taky nesnášíš,“ zasmál se Justin překvapeně. „Takového tě neznám!“

„Když jsem se seznámil s Hannah, teprve pak jsem si uvědomil, o co v životě vlastně jde,“ usmál se bratr.

Pokud Hannah dokázala Bennetta takhle změnit, pomyslel se Justin, tak pak je možné snad všechno na světě.

„Vlastně jsem ti přišel vrátit peníze. Díky za půjčení,“ vysvětlil Justin svou účast a položil na stůl vyplněný šek.

„Jo tak,“ zahuhlal Bennet. „Na co jsi to vlastně potřeboval?“

Jako zpětný film se Justinovi odvíjely v hlavě události posledního roku a půl, kdy snažil začít vlastní projekt. Dlužno říci, že úspěšně.

„Vnímáš mě?“ nenechal se Bennett odbýt. „Můžeš mi konečně prozradit, na co jsi ty peníze potřeboval a proč jsi kolem toho dělal takové tajnosti?“

Jenže na tohle Justin nebyl dosud připravený.

„Podle toho, jak se tváříš, vidím že ne.“

„Ještě ne,“ pokýval Justin hlavou. „Dnes ještě ne.“

„Tak jsme si popovídali,“ zasmál se Bennett. „Jako za starých časů. Vůbec ses, Justine, nezměnil.“

„Brzy se to dozvíš.“ Víc Justin prozradit nechtěl. Protože byl nejmladší, odjakživa si všichni nárokovali strkat nos do jeho života se slovy, že mu chtějí pomoci. Jenže tentokrát o to Justin nestál.

Několik hodin nato stál Justin tam, kde si celou dobu přál být, a to na terase impozantní budovy s výhledem na Tichý oceán. Nad mořem se kupily mraky a hrozivě se blížily k pobřeží, za ním stál nádherný hotel, Justinův příspěvek do rodinné korporace.

Trvalo mu přes rok, než podnik zavedl tak, jak si přál. Přestože podnik budoval potají, neměl v úmyslu jít proti rodině, naopak. A tohle byla obrovská příležitost, jak ostatním ukázat, že může jít spolu s nimi, přesto vlastní cestou.

Zde, v La Jolle, pár kilometrů od San Diega a dvě hodiny autem od Orange County v Kalifornii, centra jejich rodinné korporace, našel sám sebe. Konečně dělal to, po čem vždycky toužil.

Sledoval zamyšleně oceán a v duchu si přehrával konverzaci mezi ním a bratrem z dnešního dopoledne. Vítr, který mezitím poněkud zesílil, mu rozčuchal vlasy a opřel se do kožené bundy, kterou si nechal rozepnutou.

„*Celé měsíce jsme tě neviděli, Justine. Je načase, abys nám řekl, co jsi celou dobu dělal.*“

„*Řeknu. Brzy.*“

„*Tohle jsi říkal už před měsícem.*“

„*Já vím. Ale věř mi, že se vše brzy dozvíte. Teď na to není ještě vhodná doba.*“

„Dobře,“ vydechl Bennett částečně trpělivě, částečně rozladěně. „Jsem rád, žeš dnes přišel. Měl bys chodit častěji.“

„Nepatřím do firmy, to víš,“

„Patříš do rodiny. Nejvyšší čas, aby ses podle toho začal chovat.“

Justin si přitáhl bundu k tělu, zapnul zip a pokrčil rameny. To poslední bylo na adresu Bennetta. Nejhorší na tom bylo, že měl pravdu. To trápilo Justina nejvíc. Nechtěl se jim vyhýbat a už vůbec netoužil s rodinou přerušit kontakt. Jenže jinak to nešlo. Rozhodl se, že dokud pořádně nerozjede podnikání, bude se držet stranou. A to také udělal.

Zamyšleně pozoroval rozbouřené moře, vlny byly o poznání větší a rozbíjely se s prudkým nárazem o skalnatý břeh. Tam, kde skály ustoupily, aby vytvořily písčitou pláž, voda vyhloubila jamky a při ústupu písek vypadal jako krajka. Vítr nebyl ještě natolik silný, aby odradil turisty a místní od atraktivní zábavy. Procházeli se podél pobřeží a užívali si výhledu stejně jako Justin. V duchu byl s nimi, vlastně se divil, proč obětoval tolik času a energie na rodinné setkání? Mohl předpokládat, jak se to bude vyvíjet. Jeho život byl zde, tady se cítil dobře a tady poprvé dělal, co ho v životě opravdu bavilo. Jistě, Carey Centrum se stalo bezpochyby kulturním centrem a rodiče měli obří podíl na jeho vybudování. Bylo to však jejich centrum. Jeho tahle práce nikdy nepřitahovala. Dříve ho trápilo, že to tak cítil. Ostatní sourozenci se zapojili a vedli si velmi dobře. Serena se chopila kormidla jako poslední a brzy vynikla nad ostatní. Jenže pro něj tohle nebylo. Později si uvědomil, že se v mnohém podobá otci, a to ho uklidnilo. Také si kdysi vyšlapal vlastní cestu životem. Justin ho o pár let později jen napodobil.

„Ahoj,“ ozvalo se za jeho zády. „Už půl hodiny tě hledám. Co tu děláš?“

Z úvah se vrátil do reality a ohlédl se, aby se podíval do usměvavé tváře Sama Jonase, který si to k němu zamířil přes terasu. Vysoký urostlý muž s delšími blond vlasy, vybledlým tričkem a ošoupanými džíny vypadal přesně na to, za koho se pokládal, totiž za zapáleného surfaře. Navíc byl spoluvlastníkem stavební firmy Jonas a syn, která v současné době pracovala na rekonstrukci hotelu.

„Ahoj, Same.“

„Mohl jsem si myslet, že tě najdu právě tady,“ poznamenal a nastavil tvář větru a vlhkému mořskému vzduchu.

„Mám to tu moc rád. Je tu kouzelný výhled.“

„To ano.“

Se Samem se potkali před pěti lety v Irsku, když se oba potulovali s batohem napříč Evropou. Setkali se před hospodou a dali se do řeči. Protože oba cestovali sólo, dali se rychle dohromady a strávili společně dalších pár měsíců.

Než se vrátili zpátky do USA, stali se z nich dobří přátelé.

Justin trochu Samovi záviděl, že ho práce s otcem ve firmě naplňuje. Doufal tehdy, že jednou také najde to, co ho bude bavit.

„Proč jsi mě vlastně hledal?“

„Prosím? Aha, už vím,“ kývl Sam. „Chtěl jsem ti říct, že přijel designér. Myslím, že by tě to mohlo zajímat.“

„Výborně! Přinášíš jen dobré zprávy.“

Justin byl rád, že vše běží podle plánu. Takhle budou moci hotel otevřít ke konci měsíce. V srdci pocítil velkou úlevu. Po více než roce se práce chýlila ke konci.

„Navíc dnes odpoledne přijedou instalovat světla.“

„Vážně? Pane jo, chlape, ty se neflákáš,“ poklepal Samovi uznale po rameni.

„Za flákání mě neplatíš, kámo,“ zasmál se Sam.

„Odhaduju, že budeme potřebovat týden nebo dva na dokončení sauny a bazénu. Ostatní je hotovo a volá po otevření.“

„Řekl bych, že ti dlužím lahev skotské.“

„Skvělý nápad,“ kývl Sam na souhlas a šfouchl Justina přátelsky do ramena. „Alespoň patnáct let starou a z centra Skotska.“

„Rozkaz,“ zasmál se Justin. „Ještě nějaké přání?“

„Vlastně ano,“ zasníl se Sam. „Až otevřeš, zamluvil bych si jeden z pokojů na prodloužený víkend.“

„Vážně?“ podíval se Samovi tázavě do očí. „Vážně chceš pokoj?“

„Ne tak úplně pro sebe. Vlastně to chci pro Kate.“

Kate O’Harrová byla zdravotní sestra a zároveň Samova snoubenka.

„Jestli je to pro Kate, máš ho mít. Dostaneš nejlepší pokoj v hotelu.“

„Stejně pořád nechápu, proč dala přednost tobě,“ ušklíbl se uličnický. „Proč si nevybrala mě?“

„Jo, kámo, ženy mají výborný vkus,“ vypjal Sam hrudník a uznale si poklepal na prsa.

„Berete se už za tři týdny. To to letí. Jsi nervózní?“

„Popravdě nejsem. Nervozita totiž není to pravé slovo. Jsem vyděšený, vyděšený k smrti,“ pokýval hlavou. „Jaký má smysl pompézní obřad? Proč musím říct své ano před zraky stovky dalších lidí?“

„Protože si to tak Kate přeje a ty ji miluješ?“ vysvětlil Justin věčně.

„Je to tak,“ přikývl Sam po chvíli. „Máš pravdu,“ povzdychl si. „Mimochodem, už jsi zapracoval na rozlučce se svobodou?“

„To si piš. Bude to famózní.“ Nyní to byl Justin, kdo se vyděsil. Kvůli práci na hotelu na Samovo rozloučení se svobodou úplně zapomněl. A jako svědek to měl na starosti. No nic, zbývají tři týdny, pomyslel si v duchu. To se stihne.

„Hlavně to nesmí být den před svatbou. To by